

AVRAM IANCU - 200!

Nr.9(49/septembrie 2024)

PENSIILE MILITARE PE TARABA ELECTORALĂ

General-locotenent (r) Grigore Stamate

Cu sorginte în regulamentele ostășești din perioada 1829-1830 și consfințire în legiurile domnitorului nostru pământean Alexandru Ioan Cuza (1861), pensiile militare – „nesimțite”, după unii; „exagerate” după alții; ori, pur și simplu, „speciale” – au ajuns ca, în prezent, să devină până și obiect de dispută electorală. Acum, când la doar câteva sute de kilometri de România ceața întunecată a războiului tinde să se reverse și peste țările de dincolo de aliniamentele, care – treptat dar sigur – zdruncină încrederea în pacea universală. Știut fiind că, deși 92 de națiuni și-au trimis reprezentanții la Summitul de pace, care a avut loc între 15-16 iunie a.c., la Lucerna, în Elveția, rezultate nu sunt deloc liniștitoare, iar „pacea este încă departe – după cum avertizează politologul Cristian Pîrvulescu – într-un interviu pentru «Adevărul». De altfel, el nu se așteaptă ca lucrurile să se schimbe prea curând” (sursa: Ștefan Lică, în Adevărul.ro din 18.06.2024). Opinie, pe care o împărtășim întrutotul.

Că Ucraina sau că Rusia va învinge – povestea trenează de peste doi ani și jumătate și se derulează sub auspiciile aceluiași perfide manipulări și dezinformări, de partea unuia sau altuia dintre protagoniști, după cum le dictează interesele – pentru români, un singur aspect reprezintă esențialul: acolo mor sute de mii de tineri, mor nevinovați, mor civili străini de ce au în intenție cu omenirea aceasta mai-marii lumii. Iar, laolaltă cu cei cărora le-a fost dat să suporte, în mod nemijlocit, nimicnicia unor mașinațiuni absurde, suferim cu toții; îndeosebi noi, noi cei aflați în zonele „tampon”, care putem avea oricând surpriza unei extinderi dincolo de orice așteptare. Și-atunci, pe cine să ne bazăm? Pe aliații, care – fapt confirmat de istorie și diplomatie – nu vor dori să se „escaladeze” conflictul și, împreună cu ambasaderele lor, firesc, se vor retrage la bază? Parcă așa ne „asigura”, nu demult, un fost șef al Statului Major General al Armatei, în privința trupelor care staționează pe teritoriul românesc. Și, nu avem de ce să ne îndoim de afirmațiile unui foarte bun cunoscător în materie. De altfel, deși în articolul 5 al Tratatului NATO se stipulează că atunci când o țară membră este atacată, aliații săi trebuie să îi vină în ajutor; în același instrument internațional se mai spune și că, în cazul unui atac, țara care se află în situație de criză trebuie să se apere singură, măcar în primele zile, până ce aliații îi vin în ajutor.

Păi, atunci ce rol au trupele care staționează și, într-o mare proporție, pe lângă alte facilități, se prevalează de beneficiile ospitalității românești. Simplu: cică, sunt „forțe de descurajare”. O sintagmă, care se poate traduce în felurite chipuri, pentru că – așa cum se prezintă situația – cu toate declamațiile încurajatoare ale unei părți obediente a mass-mediei – nu ne oferă o garanție fermă. Iar, dacă este să ne reamintim spusele aceluiaș distins șef militar – pe care l-am citat și cu altă ocazie, fără ca noi să-i punem la îndoială afirmațiile – în caz de atac: „alte forțe vor fi destinate să intervină”. Bine-bine, și până atunci noi pe cine urmează să ne bazăm?! Firesc: pe Armata română. O entitate încă nedefinită exact, un complex despre care unele surse afirmă că ar avea un efectiv de 90.000 de militari, iar altele, mai reținute, că n-ar depăși 30.000 de militari.

Oricum ar fi, vă asigurăm că – independent de orice interpretare – forța operativă națională nu depășește o treime din total, căci și aici, ca în mai toate domeniile de activitate românească, predomină încă fel de fel de alte formațiuni „auxiliare”. Adică, o altfel de „trupă”, pe care nu se poate pune bază, în cazul unei eventuale agresiuni. Și-atunci, pentru a face față nefericitei situații, României nu-i rămâne decât o singură și cea mai sigură variantă: mobilizarea grabnică a militarilor rezerviști, acea forță disciplinată, cu experiență în chestiunile ostășești, înzestrată cu atașament sincer față de patrie și de popor, prezentă oricând la datorie, care nu precupețește niciun efort pentru apărarea țării. Și care, la cele câteva sute de mii de persoane valide (datele reale fiind secrete), chiar reprezintă o forță demnă de luat în seamă de oricare potențial inamic. Căci, experimentul cu încorporarea pe bază de voluntariat rămânând un deziderat, pe care nu se poate garanta constituirea vreunei unități, cu adevărat capabilă să intre în linia întâi. Iar dacă este să observăm că dispozitivele tehnice de acoperire a frontierei (autotunuri, blindate, tunuri, mitraliere, aruncătoare de flăcări și de grenade), odată cu desființarea trupelor de grăniceri, au fost date la casat, stare operativă în oricare sector de frontieră este mai mult decât îngrijorătoare.

Pe dea altă parte, o bună parte din actuala categorie de cadre conducere, trebuie recunoscut că nu dispune de suficiente cunoștințe de comandă și stat major, apte să orienteze exact trupele în câmpul operativ-strategic, fiind cel mai adesea obișnuite cu operațiunile de tip occidental, cu obiectiv tactic limitat, în care acțiunile de tip „comando” constituie regula. Ori, ce se întâmplă azi pe frontul ruso-

AVRAM IANGU - 200!

Nr. 9(49/septembrie 2024)

ucrainean, bulvereză optica de până acum și creează mari semne de întrebare asupra ceea ce se poate întâmpla într-un teatru de război cu dezvoltare extinsă.

Așa au pornit la luptă trupele rusești, ai căror generali erau tributari concepției închistate a „perimetrului local”, a luptei în localitate ori pentru cucerirea unor puncte izolate de ansamblu au dat greș, când s-au văzut în vastul câmp operativ-strategic, în concurs cu omologii lor ucraineni, care – deși nu aveau experiența luptei punctuale – nu s-au depărtat prea mult de concepția și strategia clasică a înaintașilor, reușind să stăvilească iureșul atacatorilor. Fapt, ce i-a obligat pe ruși să-și revizuiască doctrina și să procedeze la restructurările corespunzătoare, inclusiv prin schimbarea din funcție a unor importante cadre de comandă. Iar, rezultatele nu s-au lăsat prea îndelung așteptate, cu toate manevrele mediatice în contrast.

Mai există și concepția potrivit căreia, în actualele condiții, hotărâtoare într-un război este tehnica de luptă și armamentul performante, aviația și rachetele, în principal. Nimeni nu neagă acest aspect, dar realitatea ne demonstrează că, oriunde în lumea celor mai recente confruntări, ultimul cuvânt de spus l-a avut soldatul, al cărui picior a fost pus pe grumazul, ca și pe pământul celui învins. Ceea ce se întâmplă în Fâșia Gaza, reprezentând cel mai elocvent exemplu.

Față de cele mai sus exprimate, am dori să se înțeleagă foarte bine că noi nu agreăm, sub nicio motivație, războiul și credem că, la nivelul secolului XXI, altul ar trebui să fie cursul omenirii, în care populația să fie fericită, îndestulată în pace, în liniște și bunăstare. Dincolo de orice preocupare de îmbogățire a vânzătorilor de armamente și a speculanților de iluzii într-o altfel de lume, în care, chipurile, „egalizarea” se va înstăpâni definitiv. Asta nu se va întâmpla niciodată, în condițiile unei recrudescențe atât de agresivă, imorală și denaturată spiritual. Dar, acesta este un alt aspect, care nu are legătură cu pensiile militare, decât din punctul de vedere al imoralității și al lipsei de recunoștință față de un organism, care și-a îndeplinit îndatoririle încredințate, în condițiile unei ocupații nenormate, a unor misiuni fără încadrare în timp, în care au predominat privațiunile, iar libertatea de manifestare a fost restrânsă la maximum (niciun avantaj în afara interesului militar, fără drept de a avea afaceri proprii etc.). Aspecte, de altfel, normale, dacă la fel de normală ar fi și contraprestația statului, în slujba căruia oamenii aceștia și-au riscat viața și și-au supus familiile la încercări pe care alte categorii sociale, le-ar fi dezavuat din start.

Atunci, de unde atâta încrâncenare din partea unor guvernanți, care – din neștiință, ca să nu spunem, din prostie, din lipsă de cultură și simțământ patriotic – să denigreze un sistem atât de frumos încheșat și să accepte că militarii nu au contribuit la sistemul de pensii, o enormitate față de care niciun argument nu mai poate avea vreo justificare (dintotdeauna s-a participat la bugetul asigurărilor de pensie, inclusiv pe parcursul anilor, când contribuția a revenit în sarcina comandamentelor, marilor unități și unități). O bagatelă alimentată insidios, bine țintit, anume ca să producă disensiuni între diferitele categorii sociale, între care armata devenise prioritară.

Și, aidoma, cu mai toate elementele sistemului de apărare, ordine publică și siguranță națională, care într-o potențială stare de pericol vor interveni în aceeași măsură cu ceilalți militarii. Pentru că noi, atunci când vorbim de forța armată – în rezervă ori în activitate – îi avem în vedere pe toți cei care, într-un fel sau altul, se află sub incidență militară, din rândul tuturor celor abilitați să contribuie la ocrotirea și la bunul mers al societății românești: organele de informații interne și externe, de contrainformații, de poliție în diversitatea funcțiilor lor, de jandarmi, pompieri, inclusiv de la penitenciare. Autorități fără de care, în câmpul operativ-strategic, n-ar fi nicidecum posibilă obținerea de informații reale, cercetarea în adâncimea dispozitivelor inamice, paza și dirijarea coloanelor, asigurarea poliției militare, siguranța spitalelor de campanie și a taberelor de refugiați ori ale prizonierilor. Așadar, tot ce trebuie să se înțeleagă prin noțiunea de forță armată. Forța a cărei componentă, în rezervă și în retragere este supusă aceluiași discriminări.

Un element de dispozitiv concret (la care adăugăm și personalul contractual), adesea ignorat și despre care se vorbește doar în caz de necesitate – inclusiv, politică – așa cum se întâmplă și în zilele noastre.

Așadar, în ultima perioadă, sub inițiativa – categoric, meritorie – a doar patru senatori și doi deputați de la PNL, se încearcă repararea unor nedreptăți, pe care cadrele militare în rezervă și în retragere le suportă, în umilință și tăcere, de câteva decenii. O inițiativă legislativă, care – dacă nu va fi împărțită și de ceilalți parlamentari – va avea o cale lungă de străbătut, printre atâtea avize, în care hotărâtor va fi, culmea, cel al Ministerului Apărării Naționale, care, de fiecare dată, se opune cu o

